

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **SYNOT TIP, a. s.**, se sídlem Uherské Hradiště, Jaktáře 1475, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Trojanova 12, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 4. 12. 2012, č. j. 16939/12-1400-702113, č. j. 16941/12-1400-702113, č. j. 16938/12-1400-702113 a č. j. 16937/12-1400-702113,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 15/2013, sp. zn. 29 Af 16/2013, sp. zn. 29 Af 17/2013 a sp. zn. 29 Af 18/2013, **se spojují** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 29 Af 15/2013.
- II. Žaloby **se zamítají**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] S nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo dnem 1. 1. 2013 k reorganizaci daňové správy. Nástupcem Finančního ředitelství v Brně se

stalo Odvolací finanční ředitelství. Výraz „žalovaný“ v tomto rozsudku označuje *promiscue* jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, a to dle kontextu dané věty.

I. Vymezení věci

[2] V záhlaví označenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí (platební výměry) vydaná Finančním úřadem ve Zlíně (dále též „správce poplatku“) dne 25. 6. 2012.

[3] Platebním výměrem č. 18/2012, č. j. 270268/12/303550709929, správce poplatku vyměřil žalobci podle § 5 odst. 3 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správních poplatcích“), a dle položky 21 písm. b) Sazebníku správních poplatků (dále jen „Sazebník“), který je přílohou zákona o správních poplatcích, správní poplatek za rok 2011 ve výši 10 000 000 Kč, a to za vydání povolení loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o loteriích“), provozované pomocí centrálních loterních systémů s interaktivními videoloterními terminály.

[4] Platebním výměrem č. 20/2012, č. j. 270273/12/303550709926, správce poplatku žalobci vyměřil podle § 5 odst. 3 zákona o správních poplatcích a dle položky 21 písm. b) Sazebníku správní poplatek za rok 2011 ve výši 10 000 000 Kč, a to za vydání povolení loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích provozované prostřednictvím uzavřených lokálních herních systémů MAX POWER.

[5] Platebním výměrem č. 17/2012, č. j. 270267/12/303550709929, správce poplatku žalobci vyměřil podle § 5 odst. 3 zákona o správních poplatcích a dle položky 21 písm. b) Sazebníku správní poplatek za rok 2011 ve výši 6 874 344 Kč, a to za vydání povolení loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích provozované pomocí elektromechanických rulet a uzavřených lokálních multiruletových systémů.

[6] Platebním výměrem č. 16/2012, č. j. 270266/12/303550709929, správce poplatku žalobci vyměřil podle § 5 odst. 3 zákona o správních poplatcích a dle položky 21 písm. b) Sazebníku správní poplatek za rok 2011 ve výši 1 937 914 Kč, a to za vydání povolení loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích provozované prostřednictvím sítě Internet.

[7] V odůvodnění napadených rozhodnutí o odvolání žalovaný mimo jiné vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008-139, podle něhož je položku 21 Sazebníku třeba vykládat tak, že předmětem poplatku je hra samotná bez ohledu na to, kolik povolení k jejímu provozování bylo vydáno. Dále uvedl, že z definicí her uvedených ve výrocích povolení Ministerstva financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je zřejmé, že žalobce provozoval dle tohoto ustanovení v souvislosti s tímto řízením čtyři různé hry, mající svá specifika (tak jako jednotlivé loterie a jiné podobné hry uvedené pod jednotlivými písmeny § 2 zákona o loteriích). Správní poplatek tak nemůže být vyměřen souhrnně jedním platebním výměrem, jak navrhoval žalobce, ale tolika platebními výměry, kolik druhů loterií a jiných podobných her Ministerstvo financí žalobci povolilo.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobách

[8] Žalobami podanými v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i správce poplatku. Žalobce považoval napadená rozhodnutí za nezákonná a řízení jim předcházející za stížené vadami. Kromě obecných připomínek žalobce vymezil následující námitky.

[9] Žalovaný si vyložil právní stav věci na základě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008-139, tak, že správní poplatek má být vyměřen za každou loterii či jinou podobnou hru povolenou Ministerstvem financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích samostatně. Tento rozsudek však na věc nedopadá.

[10] Správní poplatek byl nesprávně vyměřen více platebními výměry, místo toho, aby byl vyměřen pouze jedním. Měl být aplikován stejný postup jako v minulosti dle položky 20 písm. d) sazebníku správních poplatků, který byl přílohou zákona č. 368/1992 Sb., o správních poplatcích, kdy za všechna povolení provozovaných loterií a jiných podobných her, jež nebylo možno podřadit pod písmena a), b), a c) položky 20 sazebníku, byly žalobci vyměřeny poplatky vždy jen jedním souhrnným platebním výměrem.

[11] Dle položky 21 písm. b) Sazebníku se správní poplatek vyměřuje za vydání povolení číselné loterie podle § 2 písm. c), sázkové hry podle § 2 písm. f), sázkové hry podle § 2 písm. h), sázkové hry podle § 2 písm. j), sázkové hry podle § 2 písm. k), nebo loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích za každý rok ve výši 10 %, nejméně 1 500 Kč, nejvýše 10 000 000 Kč. Na základě tohoto ustanovení bylo možno vyměřit poplatek za šest možných druhů her [1. číselné loterie dle § 2 písm. c), 2. sázkové hry dle § 2 písm. f), 3. sázkové hry dle § 2 písm. h), 4. sázkové hry dle § 2 písm. j), 5. sázkové hry dle § 2 písm. k) a 6. loterie a jiné podobné hry dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích]. Za loterie a jiné podobné hry povolené podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích lze tedy vyměřit jen jeden správní poplatek, bez ohledu na počet druhů jednotlivých dílčích her (loterií), a na to, kolik povolení k jejich provozování bylo žalobci vydáno. Jinak řečeno, za všechny loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích se vyměřuje souhrnně jeden poplatek, a nikoliv za každou jednotlivou hru, jak to učinil žalovaný. Zákon o loteriích rozlišuje celkem dvanáct druhů her, kdy jedenáct z nich je výslovně v zákoně popsanych [viz § 2 písm. a) až k) citovaného zákona] a dvanáctý druh hry je uveden v § 50 odst. 3 zákona o loteriích a je povolován výhradně Ministerstvem financí. Těchto dvanáct druhů her podléhá režimu správního poplatku dle položky 21 Sazebníku.

[12] I kdyby žalobce připustil možnost interpretace položky 21 písm. b) Sazebníku zastávanou žalovaným, stále by zde existoval výše popsany výklad žalobce. V tom případě měl být v souladu s judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu použit výklad příznivější pro žalobce. Povinnosti mohou být ukládány jen na základě zákona a v jeho mezích. Správce poplatku tak nepostupoval, neboť aplikoval pro žalobce nevýhodný výklad, a tedy ho zatížil poplatkovou povinností nad rámec zákona, což je v rozporu s § 5 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro projednávanou věc, a čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Žalobce k tomu upozornil na správní praxi ohledně platebních výměrů za roky 2004 a 2005.

[13] S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

[14] Žalovaný v písemných vyjádřeních k žalobám setrval na svém dosavadním stanovisku uvedeném v napadených rozhodnutích a především odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 10. 2012, č. j. 29 Af 8/2011-108, kterým bylo k žalobě stejného žalobce rozhodnuto o obsahově totožné věci. Samostatnému správnímu poplatku dle položky 21 písm. b) Sazebníku podléhá vydání povolení ke každé loterii nebo podobné hře ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Dále žalovaný blíže rozebral rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008-139. O výkladu předmětných ustanovení zákona nebylo pochyb, a proto zde nebyl prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro libertate*.

[15] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žaloby po jejich spojení ke společnému projednání zamítl.

IV. Posouzení věcí Krajským soudem v Brně

[16] Proti výše specifikovaným rozhodnutím žalovaného podal žalobce čtyři samostatné žaloby. Protože tato rozhodnutí spolu skutkově a právně souvisela (lišila se druhem zpoplatněné loterie nebo jiné podobné hry), soud výrokem I. tohoto rozsudku žaloby dle § 39 odst. 1 s. ř. s. spojil ke společnému projednání.

[17] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloby nejsou důvodné**.

[18] Žalobce své žalobní námitky směřoval proti rozhodnutím správce poplatku i proti rozhodnutím žalovaného. Žalobní námitky byly z části obdobné jako námitky uplatněné v odvolacím řízení. Odvolacími námitkami se žalovaný řádně zabýval v odůvodnění svých rozhodnutí, s jeho hodnocením se zdejší soud ztotožnil a na odůvodnění napadených rozhodnutí lze v tomto ohledu odkázat.

[19] Stěžejní námitkou žalobce bylo právní posouzení položky 21 písm. b) Sazebníku ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o loteriích, popř. i ve vztahu k § 2 zákona o loteriích (vše ve znění účinném pro projednávanou věc).

[20] Zákon o loteriích v § 2 písm. a) až k) demonstrativním výčtem vymezuje jednotlivé druhy loterií a jiných podobných her. Současně v § 50 odst. 3 zmocňuje Ministerstvo financí k povolování dalších druhů loterií a jiných podobných her, které nejsou v zákoně upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky jejich provozování podrobně stanoveny.

[21] Z gramatického, systematického a logického výkladu vyplývá, že Ministerstvo financí může na základě zmocnění dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích postupně rozšiřovat demonstrativní výčet druhů loterií a jiných podobných her uvedený v § 2 zákona o loteriích o nové druhy her a loterií. Technologie využívané v dané oblasti (loterií a podobných her)

jsou předmětem neustálého vývoje, a není tak v silách zákonodárce dostatečně rychle reagovat změnou legislativy na aktuální vývoj. Naopak zmocnění dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích dává logicky možnost ministerstvu pružně reagovat na vývoj v oblasti loterií a jiných podobných her a v podstatě aktualizovat výčet her uvedený v § 2 zákona o loteriích, neboť taxativní výčet všech druhů loterií a jiných podobných her prozatím nelze z výše uvedených důvodů do zákona vtělit.

[22] Je proto třeba zachovat zákonnou možnost výčet her aktualizovat prostřednictvím Ministerstva financí. Přitom platí, že ministerstvo tak činí v povolení, v němž musí podrobně stanovit všechny podmínky k provozování nově povolené hry. V tomto lze dále odkázat i na nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>): „*Snaha státu maximalizovat fiskální výnosy je zcela legitimní a ústavním pořádkem aprobovaná, avšak musí respektovat předem jasně daný zákonný rámec, jinak dochází k ústavně neaprobovatelnému zásahu do vlastnického práva v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny. Veřejná moc nemůže využívat nejasnost právní úpravy, kterou sama vyvolala.*“

[23] Položka 21 písm. b) Sazebníku upravuje poplatek za vydání povolení číselné loterie či sázkové hry dle § 2 písm. c), f), h), j), k) nebo za vydání povolení loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích za každý rok. Logicky ani systematicky by pak nedávalo smysl, a rozhodně to nebylo ani úmyslem zákonodárce, aby veškeré nové druhy loterií a her, které nejsou upraveny v § 2 zákona o loteriích a které by byly v budoucnu povoleny Ministerstvem financí na základě zmocnění v § 50 odst. 3 zákona o loteriích, podléhaly souhrnně jen jednomu správnímu poplatku dle položky 21 Sazebníku. Takový výklad by mohl vést ke snaze poplatníků svoji činnost podřazovat pod § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což by mělo za následek zpoplatnění jen jedním poplatkem. Bez ohledu na počet her a základ poplatku by tedy poplatníci odvedli na správním poplatku vždy jen jedenkrát maximálně 10 000 000 Kč, protože v položce 21 písm. b) Sazebníku je současně stanoveno omezení – maximální horní hranice správního poplatku za každý rok za vydání povolení loterie nebo jiné podobné hry.

[24] V daném případě byly poplatky vyměřeny na základě předem daného zákonného rámce. Posuzovaná právní úprava nebyla nejasná, nýbrž pouze otevřená tak, aby mohly správní orgány reagovat na nově vzniklé situace. I v bodě 3 poznámek k uvedené položce Sazebníku je mimo jiné upřesněno, že poplatek se vyměřuje s přihlédnutím k podmínkám uvedeným ve vydaném povolení Ministerstvem financí, z čehož plyne závislost poplatku na tom či onom povolení konkrétní loterie nebo hry.

[25] Lze tedy konstatovat, že za vydání povolení ke každé loterii nebo hře podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je možno vyměřit samostatný správní poplatek dle položky 21 písm. b) Sazebníku. Tuto úvahu nepřímou potvrzuje i Nejvyšší správní soud v řadě rozhodnutí, např. rozsudku ze dne 12. 12. 2008, č. j. 5 Afs 38/2008-139 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Zároveň je třeba konstatovat, že správní spis, jak byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu, neobsahuje dostatečné podklady pro posouzení, zda v daném případě všech 175 zařízení, na jejichž provozování bylo stěžovateli vydáno 175 povolení, a za něž žalovaný vyměřil 175 samostatných správních poplatků, skutečně představuje z hlediska zákona o loteriích (a tudíž i zákona o správních poplatcích) jedinou hru (tj. elektromechanickou ruletu), či zda se ve skutečnosti jedná o více navzájem se*

odlišujících her, případně jaký byl počet těchto povolených her provozovaných stěžovatelem v roce 2004. Toto posouzení tedy bude úkolem správních orgánů v dalším řízení.“ Je vždy na správních orgánech, aby posoudily jednotlivá povolení udělená poplatníkovi a aby určily, na kolik her byla uvedená povolení vydána. Na základě toho pak mohou vyměřit správní poplatek zvlášť za každou hru.

[26] Postup správce poplatku, resp. žalovaného, byl v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2008: *„Poplatek je nutno vyměřit vždy za určitou povolenou hru bez ohledu na to, v kolika provozovnách či zařízeních je tato hra provozována a na základě kolika povolení je tato hra provozována, pokud se stále jedná o tutéž hru“* [pozn. zvýrazněno Krajským soudem v Brně].

[27] Je tedy na správních orgánech, aby vyčlenily (resp. definovaly) z povolení udělených Ministerstvem financí provozovateli další druhy her kvalitativně srovnatelné s těmi, které jsou uvedeny v § 2 zákona o loteriích, a které tak mohou být samostatně předmětem správního poplatku. Stanovení jednotlivých her patří do oblasti správního uvážení, které soudu přísluší posuzovat pouze do té míry, zda nepřekročilo meze stanovené zákonem. V daném případě postupoval správce poplatku na základě správního uvážení v souladu se zákonem a svá rozhodnutí řádně odůvodnil, přičemž použité správní úvahy nevybočily ze zákonných mezí a ani netrpěly vnitřním logickým rozporem.

[28] Výše uvedené právní názory jsou oběma účastníkům řízení již známy z předchozích řízení vedených u zdejšího soudu v obdobných věcech (např. sp. zn. 29 Af 8/2011 nebo sp. zn. 29 Af 98/2012). Závěry Krajského soudu v Brně byly potvrzeny i rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2013, č. j. 2 Afs 86/2012-31. Kasační soud vyslovil, že pokud se provozovatel rozhodne provozovat více druhů her, je povolení k provozování každé z nich zatíženo poplatkem, a že předmětem poplatku podle položky 21 písm. b) Sazebníku je povolení k provozování každé jednotlivé hry jedním provozovatelem. Neztotožnil se s tvrzením, že zákon o loteriích rozlišoval ve znění účinném v roce 2007 (v nyní projednávané věci se znění rozhodných ustanovení nezměnilo) pouze dvanáct druhů her. Tento zákon ve skutečnosti rozlišoval jedenáct druhů her výslovně, a to v § 2 písm. a) až k), a dále blíže neurčený a neomezený počet dalších druhů her, které mohly být povoleny Ministerstvem financí podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Hry povolené podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích nelze pokládat za jediný druh her.

[29] K argumentu, že v minulých letech byly žalobci správní poplatky vyměřovány jediným platebním výměrem, se zdejší soud nemůže vyjádřit, neboť tyto minulé platební výměry nejsou předmětem soudního přezkumu v tomto řízení. Provádět důkazy platebními výměry za roky 2004 a 2005, resp. rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 219/2005-42 a č. j. 29 Ca 51/2007-65, považoval zdejší soud za nadbytečné, jelikož tyto podklady nesouvisely s nyní projednávanými věcmi. Pouze na okraj tak lze podotknout, že zjevně není klíčové množství vydaných platebních výměrů, ale dodržení zásady, že za každý povolený a provozovaný druh loterie nebo jiné podobné hry má být vyměřen poplatek ve výši limitované maximální částkou 10 000 000 Kč. Zda tato zásada bude naplněna v jednom platebním výměru či v několika, nemá rozpoznatelný vliv na žalobcova hmotná ani procesní práva nebo povinnosti.

[30] K judikatuře, na kterou odkazoval žalobce, lze poznamenat následující. Nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, se týkal globálního zajištění celního dluhu a řešil především definici tohoto zajišťovacího institutu. V rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost a k meritu věci se nevyjadřoval. Nález Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, se týkal pojmu uložení daňové povinnosti, kdy předmětem zdanění byl jeden a tentýž příjem, který byl zdaněn dvakrát. V této souvislosti Ústavní soud vyslovil názor, že když právo umožňuje dvojí výklad, nelze při řešení případu pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje. Obdobný názor vyslovil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2006-155: *„V konfliktu dvou výkladů, z nichž oba jsou možné, z určitých úhlů pohledu rozumné a nikoli nepřesvědčivé, a přitom vedou k odlišným závěrům, nutno vzhledem k okolnosti, že se jedná o výklad norem daňového práva hmotného, zakládajících povinnost soukromé osoby poskytnout státu plnění bez protiplnění, dát z důvodu ochrany ústavních principů právní jistoty a předvídatelnosti právní regulace přednost tomu z nich, který je ve prospěch soukromé osoby, a to přesto, že se v daném případě nepochybně jedná o výklad jdoucí proti základním strukturálním principům a ekonomickým funkcím daně z přidané hodnoty a stěžovatele neodůvodněně zvýhodňující oproti jiným plátcům DPH.“*

[31] Je třeba zdůraznit, že v nyní projednávané věci se nejedná o dvojí zdanění jednoho příjmu, nýbrž o zpoplatnění příjmu z jednotlivých her. Šlo o zpoplatnění povolení jednotlivých her, které bylo vypočteno na základě vsazených částek a vyplacených výher vždy u jedné konkrétní hry. Byly zpoplatňovány vždy dílčí rozdíly mezi vsazenými částkami a vyplacenými výhrami [viz bod 2 poznámek k položce 21 písm. b) Sazebníku – rozdíl mezi vsazenými částkami a vyplacenými výhrami činí základ předmětného poplatku]. V nyní posuzované věci je jediným rozumným a přesvědčivým výkladem § 50 odst. 3 zákona o loteriích ve spojení s položkou 21 Sazebníku ten, který byl popsán výše. Nestály zde tedy v konkurenci dva ekvivalentní možné výklady, ze kterých by měl správce poplatku, žalovaný či zdejší soud, možnost vybírat. V daném případě tedy nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, jak správně uzavřel žalovaný. Předmětný správní poplatek byl vyměřen zcela v souladu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod i ostatními právními předpisy.

[32] Dle položky 21 písm. b) Sazebníku je předmětem poplatku „vydání povolení loterie“, i když fakticky se poplatky u loterií a her odvozují od výtěžku provozovatele z předmětné loterie či hry a nikoliv od úkonu správního orgánu, tedy vydávání povolení. Ve skutečnosti je tedy předmětem zpoplatnění výnos z provozování loterií a her za příslušný kalendářní rok a nikoliv činnost správního orgánu (vydání povolení), jak tomu běžně bývá u správních poplatků a jak by i mohlo vyplývat z poněkud nešťastné formulace položky 21 písm. b) Sazebníku. Z uvedeného pak totiž vychází rozporné definice z hlediska předmětu poplatku i další interpretační potíže. Je tedy třeba zdůraznit, že každá loterie a jiná podobná hra, řádně povolená Ministerstvem financí ve smyslu § 50 odst. 3 zákona o loteriích, podléhá jednomu správnímu poplatku dle položky 21 písm. b) Sazebníku. Základem správního poplatku (bod 2 poznámek k položce 21 Sazebníku) je pak rozdíl mezi celkovou výší vsazených částek u příslušné hry a celkovým součtem výplat výher z příslušné hry, bez ohledu na to, v kolika provozovnách je hra provozována a na základě kolika povolení je provozována. Posouzení, zda příslušný počet hracích zařízení i vydaných povolení představoval z hlediska zákona o loteriích jedinou hru nebo více navzájem se odlišujících her, bylo na správním uvážení

správních orgánů, v jehož rámci definovaly a vyčlenily jednotlivé hry srovnatelné s těmi, které jsou uvedeny v § 2 zákona o loteriích, a které pak učinily předmětem samostatného správního poplatku. Správce poplatku tak postupoval správně, pokud za rok 2011 za každou hru vydal samostatný platební výměr, kterým pokaždé vyměřil samostatný správní poplatek za konkrétní hru a nikoliv za všechny povolené hry jeden souhrnný poplatek, jak požadoval žalobce.

[33] Lze shrnout, že rozhodnutí žalovaného o odvoláních byla vydána v souladu s právními předpisy i konstantní judikaturou správních soudů. Rozhodnutí mají veškeré náležitosti stanovené zákonem a nejsou věcně či právně nesprávná. Odůvodnění je dostatečně přesvědčivé a soud se ztotožnil se závěry žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[35] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věcech úspěch neměl (žaloby byly jako nedůvodné zamítnuty), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. listopadu 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu